

Qui habet beneficium curatum, si non recitet officium divinum, non tenetur omnes fructus restituere propter solam omissionem recitandi, et quare. vii, 822, n. 8.

BLASPHEMIA.

In materia blasphemiae non datur culpa venialis ex levitate materiae. vii, 843, n. 15.

BONIFACIUS.

Bonifacius II sibi delegit successorem segregata Synodo, sed postea hoc ipsi retractavit alia Synodo congregata. vii, 224, n. 22.

BONITAS.

Bonitas potest appeti ut nondum existens, sed ut possibilis existere. i, 661, n. 9.

Existencia debet distinguere ab ipsa bonitate, sicut distinguitur ab essentia, quia reddendo essentiam existentem, reddit etiam bonitatem existentem. i, 664, n. 9.

Licet bonitas sumatur et conveniat enti per ordinem ad existentiam, et prout est in statu capaci existentiae, non tamen bonitas comparatur ad ens, tamquam ipsa ratio formalis qua redditur existens, sed tamquam aliquid quod potest existere et non existere, habere esse et non esse. i, 661, n. 9.

Bonitas non dicit ordinem ad extrinsecum per modum dependentiae ab illo, sed per dependentiam illius a se. i, 676, n. 30.

Ad bonitatem non requiritur existentia ut ratio bonitatis, sed ut conditio. i, 681, n. 23.

Relationes divinae sunt bonae, non bonitate multiplicata sed eadem, sicut habent eandem essentiam et existentiam et omnipotentiam. i, 684, n. 31.

Creaturae sunt perfectae et bonae substantialiter, quantum ad bonitatem secundum quid, et non simpliciter, et unde. i, 673, n. 3.

Impossibile est quod ens creatum habeat bonitatem essentialiter, et ex vi solius essentiae formaliter loquendo, licet verum sit quod radicaliter in substantia contineatur tota bonitas, quae ex operationibus, vel accidentibus provenire potest, siqui-

dem accidentia et operationes radican- tur in ipsa substantia. i, 674, n. 5.

Bonitas rei resultat ex eo quod habet perfectionem sibi debitam, et convenientem. i, 687, n. 6.

Bonitas substantialis non variatur in creaturis, ita bene absoluta est et completa, quae ex accidentibus pendet. i, 688, n. 40.

Bonitas substantialis habetur per participationem secundum esse, et dependenter a primo esse. i, 688, n. 40.

Datur bonitas substantialis invariabilis, distincta a bonitate absoluta et completa. i, 688, n. 40.

Bonitas non consistit in appetibilitate actuali, sed radicali. i, 690, n. 17.

Bonitas in rebus est ante ordinem ad appetitum. iii, 130, n. 2.

Bonitatis divinae est ut omnibus beatitudinem velit, et suae justitiae provideat. iii, 715, n. 23.

An deceat ipsam quibusdam dare merita, aliis non. iii, 715, n. 23.

Bonitas est duplex, una absoluta, altera se habens relative. iv, 206, n. 2.

Non est inconveniens quod alicui enti sub aliqua consideratione vel formalitate non conveniat bonitas, licet in re conveniat. iv, 213, n. 10.

Bonitas in relationibus divinis, non multiplicatur etiam relative. iv, 227, n. 36.

Bonitas moralis quomodo sit eadem numero, vel non in actibus internis et in externis, id est, imperatis et corporalibus. v, 671, n. 50.

Bonitas quadruplex potest considerari in actu humano. v, 75, n. 63.

Bonitas moralis formalis, ut distincta a fundamentali, et objectiva solum invenitur in actu morali. v, 365, n. 4.

Bonitas moralis ex parte actus eliciti se tenens in ordine intrinseco consistit ad objectum conforme regulis rationis. v, 681, n. 6.

Bonitas moralis ex parte objecti se tenens in quo consistat. v, 681, n. 6.

Bonitas moralis in quo differat a bonitate naturali. v, 688, n. 26; vi, 1, n. 1.

Bonitas moralis, quae est ex objecto, est primaria, et specifica actui, etiam electionis; quae vero est ex fine operantis tantum est circumstantia, licet inter circumstantias principalis sit. v, 772, n. 41, vide actus bonus, et malus finis operantis.

Bonitas moralis actus interioris a solo objecto pendet essentialiter, et quomodo. vi, 16, n. 6.

Bonitas moralis formaliter invenitur in actu interiori, et exteriori voluntario, et idem est de malitia. v, 864, n. 2.

Bonitas mediorum essentialiter dependet a fine. v, 64, n. 39.

Bonitas moralis actuum sensitivorum, vide actus interior, et exterior, etc. et membra.

Bonitas moralis quomodo intrinsece communicetur actui exteriori, et imperato ab actu interiori, et imperante, et e converso. vi, 63, n. 20.

Bonitas vel malitia moralis non consistit in extrinseca denominatione, sed in ordine positivo. vi, 378, n. 19; 31, n. 25, vide actus externus et appetitus sensitivus.

Bonitas potest movere voluntatem ratione sui, et non alterius adjuncti. vii, 638, n. 59.

Bonitas divina dupliciter comunicatur, effective, et respective. vii, 424, n. 13.

Bonitas finis est extrinseca in actionibus imperatis; bonitas autem objecti intrinseca, si sint actus potentiae participantis libertatem. vii, 764, n. 16.

Bonitas finis est eadem in actu imperante, et imperato. vii, 764, n. 16.

Bonitas divina potest esse ratio formalis amandi creaturas. vii, 654, n. 2.

BONUM.

Duplex est bonum, scilicet transcendentale, et morale quod est malo oppositum. i, 658, n. 1.

Ratio formalis boni non potest consistere in aliquo absoluto superaddito enti, nisi in aliqua relatione reali, vel rationis. i, 661, n. 8.

Cum bonum sit formaliter oppositum malo, et includat illud, necesse est formalem rationem boni venari ex illa conditione seu formalitate quae formaliter est exclusiva mali, inde enim debet accipi constitutio boni. i, 660, n. 7.

Bonum non se habet ut id quo ens constituitur in ratione entis, neque in ratione constitutiva essentiae, neque in ratione terminativa existentiae. i, 661, n. 9.

Deus est summe bonus, et non per ordinem transcendentalem ad aliquid extra se. i, 662, n. 10.

Creaturae sunt bonae in quantum sunt perfectae in se, et appetibiles. i, 662, n. 10.

Formalis ratio boni est illa, qua malum formaliter tollitur, et quae terminat appetitum seu reddit rem appetibilem. i, 662, n. 11.

Bonum non potest formaliter consistere in aliqua relatione, sive reali, sive rationis. i, 662, n. 11.

Ratio formalis boni transcendentis consistit in ipsa perfectione intrinseca et entitativa rei, quatenus et connotat rationem perfectivi per modum appetibilis, et non per modum formae informantis, et constituentis. i, 663, n. 12.

Ratio boni consistit in hoc quod fit appetibile, unumquodque autem est appetibile in quantum est perfectum, et est in tantum perfectum, in quantum est ens actu. i, 663, n. 12.

In ratione boni oportet salvare duo, primum quod concipiatur per modum passionis in ente, secundum quod conveniat ei in quantum perfectum est. i, 664, n. 13.

Formalis ratio boni non potest consistere in relatione. i, 665, n. 15.

Formale constitutum boni non potest distinguere ab ente, sed entitative et in re coincidunt. i, 666, n. 17.

Esse bonum vel appetibile sumitur aut simpliciter aut secundum quid, et quomodo. i, 666, n. 19.

Bonum consistit in ratione perfecti, non quomodocumque, et in ordine ad se, ut perfectivi appetitus per modum finis, et per modum appetibilis. i, 668, n. 24.

Ante formalem et radicalem ordinem ad appetitum res non sunt bonae nisi in potentia quasi materialiter. i, 670, n. 31.

Idem est in Deo bonitas et voluntas sine ulla dependentia, sed per summam identitatem.

Appetitus creatus potius dependet a bonitate Dei, quam e contra. i, 670, n. 30.

Bonum et verum formaliter sunt aliquid reale, non tamen connotant aliquid rationis, sicut potentia Dei connotat respectum rationis ad creaturas et similiter ideae, et tamen sunt aliquid reale. i, 670, n. 31.

Creaturae possibiles remanente statu possibilitatis, non sunt bonae, neque appetuntur, status enim possibilitatis non est appetibilis, cum sit status non essendi. i, 681, n. 23.

Bonum importat connexionem per se cum ente, ut perfectum, et importante ordinem ad esse, non cum ente quomodocumque considerato. i, 681, n. 23.

Bonum sequitur ens ut perfectum, et non ut defectuosum sicut est peccatum. i, 684, n. 31.

Proprium Dei est esse bonum per essentiam. i, 673, n. 3.

In creaturis bonum est solum participative, at in Deo non sic, sed a se. i, 673, n. 3.

- Bonum dicit rationem perfecti quod est appetibile. i, 687, n. 6.
 Existentia et operatio non sunt bona ut quod, sed ut quo. i, 688, n. 8.
 Bonum est passio entis non absolute vel pro quocumque statu, sed sub statu entis perfecti et ordinati ad existentiam et ad accidentia. i, 689, n. 13.
 Bonum secundum quid et inchoative pertinet ad solam essentiam secundum se. i, 659, n. 13.
 Omnis creatura est bona actualiter, et consummate sub ordine existentiae, radicaliter autem et inchoative etiam ratione essentiae quae est radix accidentium, a quibus redditur plene et consummate perfecta. i, 692, n. 22.
 Omnia quae Deus fecit, sunt valde bona, fecit enim ea cum existentia, et accidentibus debitis, non sine illis in pura ratione essentiae. i, 692, n. 22.
 Nulla relatio, aut convenientia, aut conditio concurrens ad rationem boni potest ejus realitatem essentialiter constituere, neque formalem rationem ut distinguitur ab ente ejus subjecto. i, 660, n. 7.
 Bonum est in rebus, non in appetitu. Quid addat super ens. iii, 83, n. 22.
 Bonum in quo consistit. iii, 117, n. 10.
 Bonum aliud absolutum, et aliud relatum. iii, 130, n. 2.
 In quo utrumque fundatur. iii, 131, n. 3.
 Bonum pro integritate rei sumptum non est passio entis. iii, 131, n. 3.
 An bonum consistat in integritate entis, an addat respectum ad appetitum. iii, 131, n. 4.
 Bonum est in rebus, verum autem in compositione, et divisione intellectus. iii, 132, n. 5.
 Quomodo sit prius quam verum. iii, 32, n. 5.
 Est objectum appetitus. iii, 133, n. 6.
 Bonum non movet voluntatem nisi per sui diffusionem. iii, 503, n. 1.
 Quomodo habet statum appetibilitatis. iii, 503, n. 1.
 Bona quae conducunt ad Dei gloriam sunt duplicis generis. iii, 316, n. 21.
 Bonum, vide daemon.
 Triplex est bonum, scilicet honestum, utile et jucundum. iv, 707, n. 24.
 Quod si unum et idem bonum possideat haec tria, tunc illae differentiae et species boni sunt filium respectivae. Si autem unum et idem non habeat has circumstantias, tunc illae differentiae erunt entitativae et absolutae. iv, 707, n. 24.
 Natura studet brevitati, et paucitati, nisi propter bonum speciei. iv, 598, n. 24.
 Principium prolixum esse decet, secundum Platonis praecipua, quatenus ex principiis bene discussis facilius sit ad reliqua aditus. iv, 2, n. 1.
 Bonum est idem cum fine, vide finis.
 Bonum est triplex. v, 83, n. 12.
 Bonum honestum, et delectabile, vide honestum.
 Bonum utile, vide utile.
 Bonum satiativum, et ultimum est primum principium omnium appetibilium. v, 104, n. 38.
 De ratione boni est perfectio. v, 116, n. 48; 223, n. 59.
 Ratio formalis boni perfecti, aliter vocatur beatitudo in communi. v, 116, n. 49.
 Bona creata sive animae, sive corporis non possunt esse beatitudo. v, 164, n. 4.
 Nec tota collectio creaturarum ut cognita. v, 165, n. 8.
 In bonis, quae non sunt summum bonum, bene potest minus bonum eligi praemajori bono. v, 254, n. 26.
 Bonum practice, et motive sumptum non potest abstrahere a bono propter se, vel propter aliud. v, 471, n. 7.
 Bonum analogice analogia proportionalitatis convenit fini, et mediis. v, 474, n. 17.
 Bonum convenit mediis intrinsece, licet dependenter a fine. v, 474, n. 17.
 Bonum commutabile, vide conversio, creatura, finis ultimus, peccator, peccatum.
 Bonum incommutabile averti dupliciter contingit. v, 152, n. 47.
 Bonum, et malum morale quomodo sint differentiae voluntatis. v, 621, n. 15.
 Bonum, et malum sunt differentiae in genere morali. v, 623, n. 18; vi, 4, n. 2.
 Bonum, et malum morale opponuntur immediate contrarie. v, 799, n. 26.
 Bonum morale fit non bonum, si malo fini deserviat. v, 746, n. 19.
 Bonum simpliciter non solum dicitur tale in rebus creatis ratione substantiae, sed etiam ratione accidentium. vi, 398, n. 33.
 Bonum honestum primario in ratione invenitur; participative autem in bono sensibili potest inveniri, ut dirigibili a ratione; et sic tale bonum ab appetitu, ut subjecto rationi, potest attingi. vi, 223, n. 23.
 Bonum melius est materia voti, vide, votum.
 Bonum quod est impeditum majoris boni, non est materia voti. vii, 851, n. 8.
 Bonum concupitum non ordinatur ad eum, cui concupiscitur, ut ad finem cujus gratia, sed tamquam ad finem cui. vii, 343, n. 14.
 Bonum amicabile addit supra bonum absolute rationem communicativi. vii, 407, n. 3.

- Bonum apprehensum concurret in triplici genere causae respectu appetitus, scilicet objectivae, finalis et effectivae. vii, 735, n. 7.
 Bona quae per orationem obtinentur, proveniunt ex gratia Dei. vii, 757, n. 8.
 Bona quae possumus petere a Deo, sunt in triplici differentia. vii, 794, n. 2.
 Bona spiritualia secundum se considerata peti possunt, et debent a Deo. vii, 793, n. 3.
 Bona temporalia ex fine sustentationis, et conservationis naturae licite possunt peti a Deo. vii, 795, n. 12.
 Ista autem bona secundum quod subsunt usui nostro ultra conservationem naturae, non possumus petere, neque secundum se considerata. vii, 796, n. 12.
 Non est bonum divinum ut amabile amore concupiscentiae. vii, 327, n. 9.

BOS.

- Bos ab Aegyptiis in honorem Serapidis alabatur, quem Apis nomine vocabant. vii, 960, n. 4.
 Bos nomine Apis apud Aegyptios deus, in eoque colendo superstitio. vii, 960, n. 4.
 Bos Apis Germanici Caesaris mortem praenuntiavit. vii, 960, n. 4.
 Bovi Aegyptio mortuo solemnibus planctu sacerdotum parentabant. vii, 960, n. 4.
 Bovis Apis solemnibus apud Aegyptios mense aprili celebrabantur. vii, 961, n. 6.
 Bove Api reperto in praemortui locum valde Aegyptii laetabantur, et ita splendidis conviviis epulabantur, ut in proverbium abiierint serapicae cenae. vii, 961, n. 6.

BRITANNIA.

- Britannia insula postquam religionis christianae cultum amplexa est, nec venenata parit animalia, nec aliunde allata tolerat. vii, 964, n. 11.

CAECITAS.

- Caecitas daemonum unde proveniat. iv, 992, n. 14, vide obscuro et nox.

BRUTUM:

- Bruta quam indifferentiam habeant in agendo. v, 16, n. 30; 309, n. 14.
 Et quomodo movent se propter finem. v, 16, n. 30, vide finis.
 Bruta feruntur a convenientia finis, ut materialiter habita in ipsa re. v, 39, n. 25; 382, n. 49.
 Quomodo bruta non se moveant propter finem. v, 42, n. 31; 383, n. 53.
 Bruta vitali actu appetunt finem. v, 60, n. 31.
 Bruta non moventur ab honesto, bene tamen ab utili, et delectabili, et hoc quomodo. v, 44, n. 36.
 Brutorum appetitus necessatur. v, 376, n. 30.
 Bruta habent voluntarium imperfectorum, unicum tamen cum perfecto. v, 382, n. 49.
 Bruta cognoscunt finem non collective cum mediis, sed absolute ut convenientem, vel disconvenientem. v, 382, n. 50.
 Bruta non moventur compositione, et divisione strictae sumptae. v, 578, n. 11.
 Bruta habent spem. vi, 225, n. 12.
 Bruta habent iram, licet non proprie. vi, 232, n. 5.
 Bruta sunt capacia habituum imperfectorum, quatenus subduntur imperio, et gubernationi hominum. vi, 257, n. 12.
 Brutorum instinctus quis sit, et quomodo in eis formetur. vi, 258, n. 13.
 Brutorum assuefactio non consistit in aliqua qualitate superaddita speciebus magis firmatis consuetudine ipsa. vi, 258, n. 14.

BULLA.

- Quando in bulla Cruciatu datur facultas relaxandi juramenta, vel commutandi vota intelligitur de illis quae non vergunt in detrimentum proximi. vii, 878, n. 11.
 In bulla Compositionis datur facultas ad componendum id quod beneficiarius debet ex omissione recitanda. vii, 825, n. 6.

C

CAJETANUS.

- Cajetanus nec Thomistae non imponunt falsum Scoto, in eo quod dixerit dari actum neutrum in voluntate, qui non sit circa finem, nec circa media. v, 468, n. 2, vide actus neuter.